

Recidivă

Viorica Mariniuc

Alungat de tot ce n-am sfârșit,
Neștiind să-mi capăt chibzuința,
Eram prea devreme obosit,
Aliat mereu cu neputința.

Nu știam de-mi mai ascuți strigarea;
Cum să-Ți zic „Privește-mă acum!”,
Că de cât călcat-am îndurarea,
Mă știau și pietrele din drum?!

Peste răni adânci de boală veche
M-au lovit lucrări neterminate,
Putrezeau cuvintele-n ureche
De îndemnuri sfinte și uitate.

Încercând să-mi iau 'napoi credința,
Am mai mers un timp și încă unul;
Căutam un leac să-mi dea putința,
Dar în noapte nu găseam niciunul.

Azi Te strigă robul Tău căzut:
— Îndrăznesc, mai dă-mi o dată mâna!
Sunt murdar de tot ce n-am făcut
Și aproape m-a-nghițit țărâna.

Iar Tu știi că nu mai pot să zic
Nici o vorbă-n plus de-o lăcrimare...
Dar de-mi poruncești să mă ridic,
Se vor șterge petele din soare;

Deal spre deal vor da din cap mirate
De atâta sfântă bunătate.